

for den aarlige Afgift, som findes i § 3. — Det ærede Medlem for 10de Kredts (Sessen) raadede til at forhøje det Maal, der var opført i § 1 som Minimum for Udsalg. Han meente, at man kunde „fylde Flasken“, det er, forhøje $\frac{1}{2}$ Pot til 3 Pægle; jeg vil gaae den modsatte Vej og tilraade, at man reent udstryger denne Minimumsgrænse; thi jeg kan ikke indsee, hvorfor man skal friste den fattige Mand, der kun har Raad til at kjøbe een Pægl, til at give Penge ud til en $\frac{1}{2}$ Pot, og endnu mindre til at faae Flasken fylt; man skal ikke nægte den fattige Mand Udgang til at faae det med, som han har Raad til at kjøbe, selv om det kun er en Pægl. (En Stemme: Ogsaa en Snaps.) Ja, ogsaa en Snaps; for mig gjerne; naar han tager den i en Flaske, saa for mig gjerne. Vil man gjøre det Hensyn gjældende, hvad han kan drikke paa Stedet, saa er der jo dem, der ligesaa godt kunne drikke $\frac{1}{2}$ Pot, som en Snaps. Jeg vil derfor tilraade at slette denne Bestemmelse ud.

S. Pedersen: Naar jeg har begjært Ordet i denne Sag for at udtale min Tilslutning til dette Forslag og navnlig for at udtale min Tak til den høitærede Indenrigsminister, som har indbragt Lovudkastet uagtet den i Dieblirket herskende Stemning i Kjøbstæderne, som gaaer i modsat Retning, saa har jeg ikke til Hensigt hermed at ville optræde i Egenskab af Landmand i Modsetning til Kjøbstadbeboerne. Tværtimod, jeg ønsker Kjøbstæderne alt Godt ligesaa vel som Landet; men jeg troer, det er en Betragtning, som man med Grund kan gjøre gjældende ved en Deel af de Klager, som lyde fra Kjøbstæderne over de Fordele, som ere bleve Landet tildeelt ved den nye Udvikling af Næringsforholdene, at de egentlig gaae ud paa, at man skal bringe Offre for at opretholde en Befolkning, hvis Størrelse ikke staaer i noget rimeligt Forhold til de Erhvervsfilder, som med Fordeel kunne drives paa et Sted. Det var, som den ærede sidste Taler efter min Formening meget rigtigt gjorde gjældende, en Selvmødtigelse i Næringsloven af 1857, at man paa dette Punkt gjorde et Brud paa det Prin-

cip, som ellers var gjennemgaaende i den Reform i Næringsforholdene, som man dengang foretog. Det er jo ganske vist, at man havde en bestemt Hensigt dermed, men det forekommer mig, at Tiden tilstrækkelig har godtgjort, at den ikke har kunnet gennemføres, den Hensigt nemlig, ligesom at indsætte et Slags Bærgemaal for Landbefolkningen med Hensyn til Nydelsen af Brændevin. Jeg veed dog egentlig ikke, hvorfor en saadan Fare skulde være tilstede i større Grad paa Landet end i Kjøbstæderne, men naar man overhovedet vil virke hen i den Retning, hvad jeg finder meget passende og rigtigt, forsaavidt det kan stee ved hensigtsmæssige Midler, saa troer jeg netop, man maa give Tilladelse til at handle med Brændevin til saadanne Personer, som give den størst mulige moralske Betryggelse. Men saaledes som Tilfældet er nu, saalænge der ikke kan løses Næringsbeviis til Brændeviinshandel af de Landhandlende, som haade have de største finansielle Resourcer og frembyde de største personlige Garantier, saa vil det ikke være muligt at udøve den Control med Smughandel, som er ønskelig og nødvendig. Demoralisationen kommer jo fra Høkerne og de Smaahandlende, som man har altfor mange af. I samme Grad troer jeg, som man forhøjer Afgiften for Meddelelsen af Næringsbeviis paa Brændeviinshandel — selvfølgelig dog indenfor naturlige Grændser — i samme Grad vil man sikke sig, at Handelen kommer de Personer ihænde, som afgive den største Garanti for, at den vil blive drevet til Befolkningens Nytte, og man vil derved tillige sikke sig imod, at Høkerne drive Brændeviinshandel i Smug. Det er jo dette, der egentlig demoraliserer Befolkningen og afstedkommer mange Ulemper. — Tværtimod er jeg i Hovedsagen enig med det ærede Medlem her ligesoverfor, der sidst talte. Jeg troer ikke, at der er Anledning til at tvinge en Mand til at kjøbe en halv Pot, naar han kun ønsker en Pægl, og enten man sætter Grændsen ved en halv Pot eller ved 3 Pægle, saa vil jo denne Bestemmelse dog blive omgaaet, idet flere ville kunne slaae sig sammen om at kjøbe det bestemte Maal. Alle den Slags Bestemmelser, troer jeg, ere upraktiske